

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 23 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 47

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐπιτέλους ἀποφάσισε νὰ πάνη.
Ἀλλὰ περπατοῦσε σιγά-σιγά, σκυ-
φτός, καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλω-
μὸ ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια.

Ὅταν ἔφτασε στὴν αἰθουσα τῆς
δοδοχῆς, ἀπόρησε πολὺ πού εἶδε τίς
πόρτες ὀρθάνοιχτες καὶ πλήθος μαζε-
μένο κει-μέσα. Ὅταν μπήκε, ἀκού-
σθηκαν ψιθυρισμοί. Ζήτησε μὲ τὸ
βλέμμα τὸν Κιν-Δόγκ καὶ τὸν
εἶδε καθισμένο στὴν κίτρινη
μεταξωτὴ πολυθρόνα του. Ἦ-
ταν ἐλεεινός. Στὸ λυπημένο
του πρόσωπο, στὰ θολὰ του
μάτια, διαβάζοταν ἡ φοβερὴ
εἶδηση :

Ἡ πλουμιστὴ ὄρνιθα εἶχε
πεθάνει !

Ὁ Πιν-Χὸ ἐπλησίασε τὸν
προστάτη του κατασυγκινημέ-
νος καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι.

Ὁ Κιν-Δόγκ τοῦ χαμογέ-
λασε λυπητερά, τὸν τράβηξε
κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε σιγά :

—Ἐδῶλα σὲ μιὰ ἀσημένια
κασσετίνα ἓνα περιλαίμιο ἀπὸ
μαργαριτάρια. Θὰ σοῦ τὸ δώ-
σῃ ἓνας πιστός μου ὑπηρέτης.

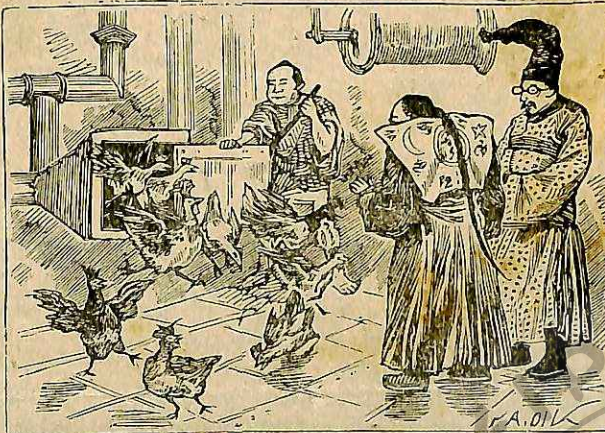
Εἶναι ἡ περιουσία πού σοῦ εἶχα ὑπο-
σχεθεῖ γιὰ νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα
σου καὶ νὰ πάρῃς τὴν συμπατριώτισ-
σά σου Σι-Ζι. Φύγε, ἀγαπητέ μου
Πιν-Χὸ ! φύγε καὶ εὐτύχει !

Ὁ νεαρὸς Κινέζος θέλησε νὰ τοῦ
πῇ : «καὶ σεις τί θὰ γίνετε ;». Ἀλλ'
ἀπὸ τὴν συγκίνησιν δὲν μπόρεσε νὰ ρ-
θώσῃ λέξῃ, κι' ὁ Κιν-Δόγκ ἐξακο-
λούθησε :

—Προφταίνεις ἀκόμα νὰ πᾶς στὸ
πλησιέστερο λιμάνι, πρὶν σκοτωθῶ.
Τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοκτονίας θὰ
τὴν ἀναγγείλω στὸ ἐπίσημο ἀποχαι-
ρετιστήριο γεῦμα πού δίνω στοὺς ὀ-

παλλήλους μου. Ἔτσι ἦταν γραφτό !

Καὶ πάλι ὁ Πιν-Χὸ δὲν μπόρεσε νὰ
πῇ λέξῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκί-
νηση. Εἶχ' αἰσθανθεῖ τὸ αἶμα του
νὰ παγώνει. Καὶ καθὼς στεκόταν ἄ-
φωνος καὶ κασιτισμένος, τὸ πλήθος,
πού ἐπλησίαζε τὸν πρωθυπουργὸ γιὰ
νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του, τὸν ἐ-
ξετόπισε καὶ τὸν ἀπομάκρυνε χωρὶς
νὰ τὸ καταλάβῃ.



«Κι' αἰέτως ξεπετάχθηκαν πενήντα ὄρνιθες σωστές,
παραχαλισμένες ἀκόμα» (Σελ. 414 στ. α')

«Ὡστε καθ' ἐλπίδα εἶχε χαθεῖ, κι'
ὁ κακόμοιρος ὁ πρωθυπουργός, ὁ κα-
λὸς ἄνθρωπος, ἦταν τώρα ὑποχρεω-
μένος νὰποθάνῃ, σκίζοντας τὴν και-
λιά του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Καὶ
γιὰ τί ; Γιὰ μιὰ πλουμιστὴ παλιό-
κοττα πού τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ταῖκούν !

Τί ἄδικο πράγμα ! Ὁ Πιν-Χὸ δὲν
μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Καὶ μαζὶ
μὲ τὴ λύπη του, αἰσθανόταν καὶ μιὰ
μεγάλῃ ἀγανάκτηση.

Ἦταν σὺν τρελλὸς ὅταν βγῆκε
ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Κιν-Δόγκ, καὶ
καταριόταν τὸν ἑαυτὸ του πού δὲν
μπόρεσε νὰ σώσῃ τὸν εὐεργέτη του.

Ἄξαφνα, ἔνοιωσε πὼς κάποιος
τὸν ἐπiane ἀπὸ τὸ χέρι. Ὁ Πιν-Χὸ
γύρισε, καὶ φαντασθῆτε τὸν παλμό
του ὅταν εἶδε τὸν διευθυντὴ τοῦ ἀερι-
κοῦ ταχυδρομείου.

— Κύριε Πιν Χό, τοῦ εἶπε, μιὰ
ὥρα τώρα σὰς γυρεύω !

—Ἐχετε κανένα γράμμα γιὰ μέ-
να ; ρώτησε ὁ Πιν-Χὸ μὲ αγωνία.

— Μάλιστα. Ὅριστε !

Ὁ Πιν-Χὸ ἄρπαξε τὸ γράμμα πού
τοῦ ἔδινε ὁ διευθυντής. Ναί, ἦταν
ἀπὸ τὸν Σά Οὐάν. Κι' ἔγραφε τὰ-
κόλουθα :

«Ἀγαπητέ μου Πιν-Χό.

»Ἐσὺ μπορεῖς νὰ γράφῃς
εὐκολά, γιὰτ' εἶσαι γραμματι-
σμένος. Ἐγὼ ὅμως πού δὲν
ξέρω οὔτε ἓνα γράμμα, οὔτε
ἓναν ἀριθμό ; Ἀναγκάσθηκα
νὰ βάλω τὸ γαμπρό μου νὰ
μοῦ διαβάσῃ τὸ γράμμα σου
καὶ σ' αὐτὸν ὑπαγορεύω τώρα
τὴν ἀπάντησή μου.

»Ἐχεις δίκιο πού δὲν ἀμφι-
βάλλεις γιὰ τὰ φιλικὰ μου αἰ-
σθήματα σὲ σένα, ὅταν εἶσαι
μάλιστα δυστυχισμένος, κι' ἂν
δὲν σὲ θεωρῶ καθαυτὸ ἀχάρι-
στο, μοῦ φαίνεται ὅμως ἀρκετὰ
ἐλαφρόμυαλος, γιὰτί δὲν μὲ θυ-
μᾶσαι παρὰ μόνο στὴν περί-
στασή σου καὶ στὴν ἀνάγκη

σου. Μὲ συγχωρεῖς πού ἐκφράζομαι
ἔτσι, ἀλλὰ λέω πάντα τὴν ἀλήθεια,
κι' ὀρθά-κατὰ μάλιστα. Κι' ἡ ἀλή-
θεια εἶναι πὼς μποροῦσες νὰ μὲ θυ-
μῇς κι' ὅταν ἦσουν εὐτυχισμένος.

»Ἡ μικρότερη κόρη μου, ἡ Σι Ζι,
βαρέθηκε νὰ σὲ περιμένῃ καὶ παν-
τρεύθηκε. Ἡ δευτέρη ὅμως, ἡ Τάο-
Νίγκ, πού κι' αὐτὴ εἶχε πολὺ ἐνδια-
φέρον γιὰ σένα, ἔχασε τὸν ἀντρα-
τὴς, τὸν Κίγκ-Χόν, τὸν διευθυντὴ
τοῦ κεραμουργεῖου καὶ δὲν ξαναπαν-
τρεύθηκε ἀκόμα. Βλέπεις λοιπὸν πὼς
ὕπάρχουν ἐδῶ μιὰ θέσις κενὴ καὶ μιὰ
νύφη διαθέσιμη πού σὲ περιμένουν.

«Άφησε, παιδί μου, την Ίαπωνία και γύρισε στην πατρίδα σου. Όπως κι' αν ζή κανένας στὸν τόπο του, ζή πάντα καλύτερα παρά στὴν ξενιτιά.

Σὰ Οὐάν».

«Υ. Γ.—Σοὺ στέλνω πενήντα σπά- νιες ὀρνίθες μὲ τὸ ἀερικὸ ταχυδρο- μείο. Μιά ἀπ' αὐτὲς ἀξίζει ὅλη τὴν ἀγάπη τοῦ Ταϊκούν, ποὺ θὰ μ' εὐχα- ριστήσῃ πολὺ ἂν μοῦ στείλῃ τὸ πα- ράσημο ποὺ μοῦ γράφεις.—Σ.Ο.».

—Μποῦμ! ἔκαμα ὁ Πιν-Χὸ ἅμα τελείωσε τὸ διάβασμα. Μὰ κι' αὐτὸς δ' εὐλογημένος, σὲ ὑστερόγραφο μοῦ γράφει τὸ σπουδαιότερο: Πῆγε νὰ μοῦ βγῇ ἡ ψυχὴ ὅσο διάβασα καὶ δὲν ἔδλεπα τίποτα γιὰ ὀρνίθες. Ἀλλὰ ἔκαμα ὁ Θεός... Ποιὸς ξέρει μὴν εἶναι καιρὸς ἀκόμα;... Ἀχ, ἂς ἔσω- ζα τὴ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου Κιν- Δόγκ!

Αὐτὰ τὰ σκέφθηκε μᾶλλον παρὰ τὰ εἶπε. Καὶ γυρίζοντας στὸ διευθυ- ντὴ τοῦ ταχυδρομείου ποὺ περίμενε:

—Ἀγαπητέ μου κύριε διευθυντά, τὸν παρακάλε- σε· ἔδω μοῦ γράφουν πῶς μοῦ στέλνουν μὲ τὸ ἀερι- κὸ ταχυδρομεῖο κατὶ ὀρ- νίθες. Πᾶμε στὴ μηχανὴ μαζί, νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται; Μπορεῖ νὰ ἔφτασαν. Ἀπο- ρῶ μάλιστα πῶς ἔφτασε πρῶτο τὸ γράμμα... Ἐ- λάτε, ἂν μὲ βοηθήσετε μὲ προθυμία, σὰς ὑπόσχου- μαι τὸ παράσημο τοῦ Ἐ- λέφαντος πέμπτης τάξεως!

—Αὐθέντη, Πιν-Χὸ, εἶμαι σὺς διαταγὲς σου, ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντής, ποὺ ἤξερε τὴν πολι- τικὴ δύναμι τοῦ νεαροῦ Κινέζου.

Καὶ τὸν ἀκολούθησε, ποὺ ἔτρεχε στὸ γνωστὸ μας ἐκεῖνο δωμάτιο ὅπου βρισκόταν τὸ μηχανήμα τοῦ ἀερικοῦ ταχυδρομείου.

Καὶ τί σύμπτωση! Ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι ποὺ ἐκκοῦφαινε τὸν κόσμο.

—Νά, νά! εἶπε ὁ μηχανικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Κάτι ἔφτασε ἀπὸ τὸ Πε- κίνο.

Λέγοντας ἔτσι, ἀνοίξε τὸ τετράγω- νο κιβώτιο ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ σωλῆνα, κι' ἀμέσως ξεπετάχθηκαν, μιά-μιά ἢ δυο-δυο, πενήντα ὀρνίθες σωστῆς, πολὺ ὁμορφες πραγματικῶς καὶ παραζαλισμένες ἀκόμα ἀπὸ τὸ γοργό τους ταξίδι μέσα στὸ σω- λῆνα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λεὶλά-Χανούμ)

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἀντίο, κοριτσάκι μου, ἐπανελάβε, ἔχω νὰ βγῶ ἔξω γιὰ ψώνια.

Ἡ Μαρίνα δὲν πιστεύει τ' αὐτιά της. Τί εἶναι τοῦτο πάλι; Ἡ μαμά δὲν μένει κοντά της γιὰ νὰ τῆς κρα- τάει τὸ χεράκι. Οὐτε δείχνει κἄν πῶς τὴ λυπάται! Ἐφυγε!... Ἀχ, νὰ γυρίσῃ πίσω, γρήγορα, γρήγορα...

Ἡ Μαρίνα στενοχωριέται, οἱ ὥρες τῆς φαίνονται ἀτέλειωτες. Ἐπιτέλους ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

—Ἀχ, ἔλα, ἔλα μαμάκα μου, εἶ- μαι πολὺ ἀρρωστη, πονῶ.

—Δὲν ἔχω καιρὸ, Μαρίνα μου, θὰ σοῦ στείλω τὴ Δέλα νὰ σοῦ φέρῃ λίγο νεράκι.

—Σὲ παρακαλῶ, μαμά μου, μείνε.

—Δὲν μπορῶ, παιδάκι μου, λέει ἡ μαμά καὶ χαμογελαίει παράξενα. Ἀτυχία σου ν' ἀρρωστήσῃς σήμε- ρα. Κάλεσα γιὰ τὸ ἀπόγευμα μερι-



Ἡ Μαρίνα δείχνει ἀπερίγραπτη χαρὰ διὰν βλέπει τὸν ὥραϊο ἄσπρο ἐλέφαντα (Σελ. 405 στ. γ')

κοὺς φίλους τῶν ἀδελφῶν σου. Ἡ Μαιριγὼ ἐτοιμάζει ἓνα κέικ μὲ σοκο- λάτα καὶ πάστα-φρόλλα ποὺ τόσο σ' ἀρέσει. Κρίμα! Σ' ἀφήνω τώρα, πᾶω νὰ τὴ βοηθήσω.

—Μαμά, πεινῶ, θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ φάω ἀπὸ τὰ γλυκὰ ποὺ κάνει ἡ Μαιριγὼ.

—Ὁ γιαιτρός εἶπε πῶς ἂν σὲ ξα- νασιάσουν αὐτὲς οἱ κρίσεις ποὺ ἀρχι- σεις νὰ ἔχῃς τώρα καὶ λίγον καιρὸ, τὸ μόνο φάρμακο εἶναι ἡ ἀπόλυτη νηστεία καὶ ἡ ἀκίνησις στὸ κρεβάτι.

—Μὰ τώρα εἶμαι καλύτερα, ἀλή- θεια σοῦ λέω, εἶμαι πολὺ καλύτερα.

Ἡ φωνὴ τῆς Μαρίνας ἀντηχεῖ στοὺς τέσσερις τοίχους τῆς σκοτεινῆς κἄμαρας. Ἡ μαμά ἔφυγε καὶ τὴν ἀφήσε μοναχὴ τῆς... Ἀχ, Θεέ μου, πόσο στενοχωριέται... Μὰ ὅταν τὸ καλοσυλλογίζεται σκέπτεται πῶς δικό της φταίξιμο εἶναι ἂν μένῃ σήμερα στὸ κρεβάτι τῆς χωρὶς πατέρα καὶ χω-

ρὶς συντροφιά! Ἀχ, τί δυστυχισμένη

ποὺ εἶναι! Χοντρά δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ παχουλὰ μάγουλά της. Οἱ ὤ- ρες περνοῦν. Ἡ Μαρίνα ἀκούει τ' ἀ- δέλφια της καὶ τοὺς μικροὺς τοὺς φί- λους ν' ἀνεβοκατεβαίνουν τίς σκάλες, ἀκούει τὰ γέλια τους, τὰ τραγούδια τους, ἀκούει τὸ κτύπημα τῶν πιάτων. Ἡ μυρουδιά τῆς σοκολάτας φθάνει ὡς τὴν κἄμαρά της, τῆς τρυπάει τὴ μύτη καὶ τῆς κάνει ἀκόμη πιὸ ἀφό- ρητη τὴν πείνα της.

—Μαμά... μαμά, ἀφῆσέ με νὰ σηκωθῶ!

Μ' ἀντί γιὰ τὴ μαμά ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς καὶ κάθεται στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

—Ἦρθα νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι προτοῦ νὰ φύγουμε, γιατί θὰ πάρω τὰ ἀδέλ- φια σου καὶ τοὺς φίλους τους καὶ θὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο νὰ ἰδοῦμε μιὰ ταινία γιὰ παιδιὰ. Ἡ Μαιριγὼ θὰ σοῦ φέρῃ λίγο φιδὲ νερόδραστον.

Ἄν εἶναι ἓνα πράγμα ποὺ ἡ Μα-ρίνα δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ, αὐτὸς εἶναι ὁ νερόδραστος φιδές!

—Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ μου, πεινάω, δὲν ἔχω τί- ποτε, θέλω καὶ γὼ νὰ βγῶ ἔξω. Ἀχ, τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι!

Καὶ ἡ Μαρίνα πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ της καὶ τοῦ τὰ φανερώνει ὅλα.

—Καὶ κοριτσά, ἄ- καρδο, ἐγώιστρια! Δὲν συλλογίστηκες λοιπὸν κα- θόλου τὴ λύπη ποὺ θὰ ἔκανες στὴ μαμά σου; Δὲ σκέφθηκες σὲ τί ἀγωνία θὰ μᾶς ἔδραζες ὅλους μας;

—Ναί, ναί, ὅλα αὐτὰ τὰ σκέφθηκαν σήμερα, ποὺ ἤμουν μό- νη μου, στὸ κρεβάτι.

Καὶ τὴν πιάνουν πάλι τὰ κλάμματα.

—Ὁ γιαιτρός μᾶς εἶπε πὲ ἀπὸ τὴν ἄλλη φορὰ, λέει ὁ μπαμπᾶς, μὴ ἤ- θέλαμε νὰ σὲ κάνουμε νὰ μαρτυρή- σῃς μόνη σου τὴν κακὴ σου πράξη.

—Πὲς τῆς μαμάς νὰ ἔρθῃ ἐδῶ. Θέλω νὰ τῆς ζητήσω συγχώρηση.

Ἦμουν πολὺ κακιὰ.

—ὦ, τοῦ θαύματος, νάτην ἡ μαμά, στέκεται κι' αὐτὴ μπροστὰ στὸ ἄ- σπρο κρεβάτι. Ἡ Μαρίνα τὴν ἀγ- καλιάζει καὶ μὲ τὰ δυὸ της χερία καὶ πλημμυρίζει τὸ φόρεμά της μ' ἓνα ἀληθινὸ χεῖμαρρο ἀπὸ δάκρυα.

—Ὅχι, ὄχι, ποτὲ πιά δὲν θὰ τὸ ξανα- κάνῃ, ποτὲ πιά.

Ἀπόψε ὅμως μένει μόνη της στὸ κρεβάτι, μὲ νερόδραστο φιδὲ, ἐνῶ οἱ γονεῖς της, τ' ἀδελφία της κι' οἱ φίλοι τους πᾶνε νὰ διασκεδάσουν στὸν κινηματογράφο.

Line Droze

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες, πα- ρουσιάσθηκε πρῶτ' στὸ Ὑ- πουργεῖο τῆς Παιδείας μιὰ μικρούλα ὡς δέκα χρονῶν μὲ ξανθὰ μαλλάκια, μὲ γαλανὰ μα- τᾶκια καὶ τὴ σκούρα ποδίτσα τῆς μα- θητριούλας, καὶ ζήτησε νὰ τὴν ἀφή- σουν νὰ μῆν, γιατί ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν κ. Ὑπουργό. Τῆς εἶπαν πῶς δὲν ἦ- ταν ἡμέρα κι' ὥρα κατάλληλη, καὶ νὰ ξαναπᾶν Τρίτῃ ἢ Σάββατο, μεση- μέρι, ποὺ ὁ κ. Ὑπουργὸς δέχεται ὁ- λο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἡ μικρούλα ἐ- πέμεινε. Ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ἰδῇ τὸν κ. Ὑπουργό ἀμέσως, γιατί ὡς τὴν Τρίτῃ ἢ τὸ Σάββατο θάταν ἀργά. «Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ! ἔλεγε χτυ- πώντας χάμω τὰ ποδαράκια της. Τὴ συμπάθησαν καὶ τὴν ἀφῆσαν. Ἀνέ- δηκε τίς σκάλες, ρώτησε ἓνα κλη- τήρα ποὺ ἦταν τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, κι' ὁ κλητήρας τὴν ἐμ- πασε στὸν προθάλαμο, ὅπου τὴ δέ- χτηκε ὁ κ. ἰδιαιτερός:

—Τί θέλεις, μικρούλα μου;
—Νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ὑπουργό καὶ νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια. Εἶναι ἀνάγκη...
—Γιατί; τί ὑπόθεσις;
—Τὴν ὑπόθεσις θὰ τὴν πῶ στὸν κ. Ὑπουργό.

Τὴ συμπάθησε κι' ὁ κ. ἰδιαιτερός, τῆς εἶπε νὰ περιμένῃ καὶ πέρασε στὸ ὑπουργικὸ γραφεῖο, νὰ ρωτήσῃ ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτὴ μιὰ μικρού- λα. Μὰ κι' ὁ κ. Ὑπουργὸς τὴ συμ- πάθησε πρὶν τὴν ἰδῇ—ἓνα κοριτσάκι μὲ τόσο θάρρος!—κι' εἶπε νὰ τοῦ τὴν πᾶνε. Ἔτσι σὲ λίγο ἡ μαθη- τριούλα μὲ τὰ γαλανὰ ματᾶκια βρι- σκόταν μπροστὰ στὸν κ. Γεωργακό- πουλο. Ὑποκλίθηκε κανονικώτατα καὶ ὕστερα στάθηκε ἴσια, περιμένον- τας, γιὰ νὰ μιλήσῃ, νὰ τῆς μιλή- σουν, νὰ τὴ ρωτήσουν.

—Τί θέλεις, παιδί μου;
—Κύριε Ὑπουργέ, ἔχω ἓνα πα- ράπονο... μοῦ κάνουν μιὰ ἀδικία... μεγάλη!

—Κι' ἦρθες νὰ μοῦ τὴν πῆς μό- νη σου;

—Μάλιστα, κύριε Ὑπουργέ, μόνη μου. Μοῦ εἶπαν κάτω πῶς ἡ ἡμέρα κι' ἡ ὥρα εἶναι ἀκατάλληλη... μὲ συγχωρεῖτε ἂν σὰς ἐνοχλῶ... ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη.

—Καὶ γιατί δὲν ἔρχόταν ὁ πα- τέρας σου!

—Ὁ πατέρας μου λείπει σὲ τα- ξίδι, κύριε Ὑπουργέ...

—Ἡ μητέρα σου;

—Ἡ μητέρα μου δουλεύει, δὲν εἶχε καιρὸ νάρθῃ...

—Καλὰ. Καὶ τί ἀδικία λοιπὸν σοῦ κάνουν; Στὸ σχολεῖο σου;

—Μάλιστα, κύριε Ὑπουργέ. Πῆ- γαινα ὡς τώρα σ' ἓνα ἰδιωτικὸ scho- λεῖο. Ἀπὸ φέτος θέλω νὰ ἐγγραφῶ σ' ἓνα ἄλλο, ποὺ εἶναι πιὸ κοντὰ στὸ σπίτι μας καὶ μοῦ ἔρχεται βολικώτε- ρα. Ἀλλὰ δὲν μοῦ δίνουν ἀποφοιτή- ριο! Εἶναι δίκιο, κύριε Ὑπουργέ, νὰ μὴ μοῦ δίνουν ἀποφοιτήριο καὶ νὰ μᾶ- ναγκάζουν ἔτσι νὰ πᾶω πάλι σ' ἐκεῖ- νο τὸ σχολεῖο, ποὺ μοῦ πέφτει τόσο μακριὰ;

Ὁ κ. Ὑπουργὸς χαμογέλασε. Τὰ ἔ- λεγε τόσο ἔμμορφα καὶ θαρρετὰ ἡ μικρούλα...

—Ὅχι βέβαια, εἶπε. Μά... εἶσαι καλὴ μαθήτρια;

—Ἀρκετὰ, κύριε Ὑπουργέ. Προ- βιάσθηκα ἀπὸ τὴν Δ' τάξη μὲ λίαν καλῶς.

—Καὶ γιατί ὄχι μὲ ἀριστα;

—Μά... εἶχα ἀρρωστήσει ἓνα μῆνα, κ. Ὑπουργέ, γι' αὐτό.

—Φέτος, ποὺ ἐλπίζω νὰ μὴν ἀρ- ρωστήσῃς, μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ πάρῃς ἀριστα;

—Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε Ὑ- πουργέ! Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου. Μὰ θὰ βγάλετε καὶ σεις μιὰ διαταγὴ νὰ μοῦ δώσουν τὸ ἀποφοιτήριό μου;

—Ναί. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι κι' ἐγώ.

—Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν! Πρέπει νὰ τὸ πάρω σήμερα, γιὰ νὰ προφτάσω νὰ ἐγγραφῶ στὸ ἄλλο σχολεῖο. Νὰ μὴ χάσω τὴν προθεσμία.

Χαμογέλασε καὶ πάλι ὁ κ. Γεωρ- γακόπουλος, πῆρε τὸνομα τοῦ scho- λείου, φώναξε τὸ γραμματικὸ του, τοῦ ὑπαγόρευσε τὴ διαταγὴ, τὴν ὑπό- γραψε καί, δίνοντας τὸ ἐγγραφο στὴ μικρούλα:

—Ὅριστε, τῆς εἶπε. Εἶς! εὐχαρι- στημένη;

—ὦ, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Ὑπουργέ! φώναξε ἡ μικρούλα. Μὲ σώζετε!

Καὶ μὲ μιὰ βαθύτερη δόκλιση, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν τιμὴ νὰ τῆς σφί- ξῃ ὁ κ. Ὑπουργὸς τὸ χεράκι, ἔφυγε πετώντας.

Νά, ἓνα κοριτσάκι μὲ θάρρος. Εἶ- δατε πῶς κατάφερε τὴ δουλειὰ της μονάχη, χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός; Κι' ἔτσι, φαντάζομαι, θὰ τὰ κατα- φέρῃ κι' ἀφοῦ μεγαλώσῃ. Ἀ, τί χρῆσιμο, τί πολύτιμο ποὺ εἶναι τὸ θάρρος στὴ ζωὴ! Ὅταν βέβαια δὲν φτάνει ὡς τὴν ἀδιακρίσια καὶ τὴν ἀ- ναίδεια. Γι' αὐτὸ πρέπει νάχῃ κανέ- νας καὶ μυαλό. Τὸ μυαλὸ διευθύνει τὸ θάρρος καὶ τὸ κρατεῖ στὰ δρια του...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'

Ἐκεῖ εἶδαν τὸ πελώριο καὶ πυκνὸ δέντρο ποὺ τοῦ σκέπαζε τὰ παρά- θυρα, καὶ διάβασαν τὴν προκήρυξη ποὺ ἦταν γραμμένη σ' ἓνα χαρτί κολ- λημένο στὸν τοίχο.

Ἡ προκήρυξη αὐτή, καθὼς ἔφευγε, ἔλεγε πῶς ὁ βασιλεὺς θάδινε τὴν κόρη του γιὰ γυναικα, καὶ τὸ μισό του βασιλεῖο γιὰ προῖκα, σ' ὅποιον, ἄρχοντα ἢ χωριάτη, θὰ κατορθῶνε νὰ κόψῃ τὸ δέντρο καὶ νὰ κόμῃ ἓνα πηγάδι.

Ἐπειδὴ ὅμως πῆγαιναν ἀμύπητοι καθεμερὰ ποὺ δὲν ἔκαναν τίπο- τα—γιατὶ καθέννας ἔλεγε: «Τί χάνω νὰ δοκιμάσω;»—ὁ βασιλεὺς, ποὺ τοὺς εἶχε βαρεθεῖ, θέλησε νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸ τους, δηλαδὴ νὰ μὴ δοκι- μάζουν παρὰ μόνον ὅσοι εἶχαν κάποια ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχουν. Γι' αὐτό, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη προκήρυξη, τοιχοκόλλησε καὶ μιὰ μικρὴ, ποὺ ἔγραφε: «Ὁποῖος δοκιμάσῃ καὶ δὲν κατορθώσῃ νὰ κόψῃ τὸ δέντρο καὶ νὰ νοῖξῃ πηγάδι, θὰ τοῦ κόβουνται ταυτιά». Καὶ γιὰ νὰ βλέπουν πῶς δὲν ἦταν ἄ- στεῖο ἐκεῖνοι ποὺ τὴ διάβαζαν, ἡ δευτέρη αὐτὴ προκήρυξη ἦταν στολι- σμένη γύρω-γύρω μὲ πολλὰ ζευγάρια κομμένα αὐτιά.

Ὅταν τὴ διάβασε, ὁ Πέτρος ἔβαλε τὰ γέλια. Ἐπειτα ἔστρωσε τὸ μου- στάκι του καὶ κοίταξε μὲ περηφάνεια τὰ δυνατὰ του μπράτσια. «Νὰ ἡ ὥρα —εἶπε μέσα του— ποὺ δὲν θὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ κόψω ἓνα δέντρο, ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι!» Καὶ σηκώνοντας τὸ τσεκούρι του, τὸ στριφογύρισε δυὸ φορὲς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, καὶ μ' ἓνα μόνο χτύπημα ἔκοψε ἓνα πελώριο κλώνο ἀπ' τὸ δέντρο. Στὴ στιγμὴ ὅμως ξεφύτρωσαν ἄλλοι δυὸ, ὁ καθέννας τοὺς μεγαλύτερους ἀπ' τὸν κομμένο, καὶ πρὶν ὁ Πέτρος συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξή του, τὸν τσάκωσαν οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλεῖα καὶ τοῦ ἔκοψαν ταυτιά, ποὺ τὰ κόλλησαν κι' αὐτὰ στὴν προκήρυξη.

—Ἀτζαμὴ! εἶπε ὁ Παῦλος. Τώρα θὰ ἰδῇς πῶς κόβουν ἓνα δέντρο.

Και παίρνοντας κι' αυτός τὸ τσεκούρι, τριγύρισε ὅλο τὸ δέντρο κι' ἐπιτέλους διάλεξε μιὰ χοντρή ρίζα, ἥλλα μόλις τὴν ἔκοψε, ἄλλες δυὸ ρίζες ξεφύτρωσαν ἀπὸ τὸ χῶμα, πού καθεμιὰ εἶχε κιόλα ἓνα μεγάλο βλαστὸ γεμάτο φύλλα. Ὁ βασιλιάς, καταθυμωμένος, φώναξε:

— Πιάστε τον! Εἶναι πιὸ ἀτζαμὴς καὶ πιὸ φαντασμένος ἀπὸ τὸν ἀδερφό του. Κόψτε του ταῦτιά σύρριζο!

Ἡ βασιλικὴ διαταγὴ ἐγίνε ἀμέσως, κι' ἡ προκήρυξη στολίσθηκε καὶ με ταῦτιά τοῦ Παύλου. Ἄλλα ὁ Πιτσιρικός δὲν ἔχασε τὸ θάρος του. Καὶ προχώρησε κι' αὐτὸς με τὴ σειρά του, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του. Τὰ μαγικά σύνεργα πού εἶχε στὸ ταγάρι του τὸν ἔκαναν νὰ ἐλπίζῃ πολὺ...

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ σαμιαμίθι; φώναξε ὁ βασιλιάς καθὼς εἶδε ἓνα τόσο-δὰ ἀνθρωπάκο νὰ βγάξῃ ἓνα τσεκούρι πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ μπόι του. Μὴ θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτός; Πάρτε τον ἀπὸ δῶ ἀμέσως, κι' ἂν ἐπιμένῃ, κόψτε του ταῦτιά!

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, εἶπε θαρρετὰ ὁ Πιτσιρικός. Ἐνας βασιλιάς πρέπει νὰ κρατῇ τὸ λόγο του. Ἐχὼ τὸ δικαίωμα νὰ δοκιμάσω, κι' ἂν ἀποτύχω, πάντα θάσαστε σὲ καιρὸ νὰ μοῦ κόψετε ταῦτιά.

— Ὅριστε λοιπόν, εἶπε ὁ βασιλιάς. Νὰ ἔρῃς ὅπως πῶς, ἂν ἀποτύχῃς, θὰ σοῦ κόψω καὶ τὴ μύτη.



Ὁ Πιτσιρικός δὲν ε-δείλιασε καθόλου. Ἐστησε μόνον τὸ τσεκούρι του ὀρθὸ καὶ τοῦ εἶπε σὰ σιγὰ νὰ μιλοῦσε στὸ αὐτὶ ἀνθρώπου: «Ἐλα τώρα, κόβε, κόβε!»

Τὸ τσεκούρι χάθηκε μέσα στὸ δέντρο κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ, νὰ πελεκιᾷ, νὰ σκίζῃ, δεξιὰ κι' ἀριστερά, μπροστὰ καὶ πίσω, πάνω καὶ κάτω, σὲ τρόπο πού τὸ πελώριο δέντρο ἔγινε σὲ λίγο κομμάτια, ξύλα, κοῦτσουρα, καὶ τόσο πολλὰ, πού θὰ ἔφταναν γιὰ τὰ τζάκια τοῦ παλατιοῦ τουλάχιστο ἓνα χρόνο.

Τί θάμα! Ὁ βασιλιάς δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του. Τὸ ἴδιο κι' ἡ ὁμορφὴ βασιλοπούλα πού στεκόταν στὸ πλάι του. Ὁ Πιτσι-

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΟΙ ΚΡΕΜΑΛΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Τὸν παλιὸ καιρὸ, κάποιος Σουλτάνος, ἔκανε ἓνα βράδυ τραπέζι σὲ καμμιὰ εἰκοσαριά καλεσμένους του. Αὐτοὶ ἦταν ὁ Βεζύρης του, οἱ Ὑπουργοὶ του καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Μετὰ πολλὰ ὀρεκτικά καὶ γαργιλικά φαγητά, τὰ διαλεχτά ποτά, τὴν καλὴ συντροφιά καὶ τίς ἐξυπνες ὁμιλίες, τὸ τραπέζι ἐθάσθηξε πέρα ἀπὸ τὰ μέσανυχτα.

Τότε ὁ Σουλτάνος, μεθυμένος πιά, ἄρχισε νὰ χαρίζῃ σὲ ὅλους βιλαέτια καὶ ἐπαρχίες τοῦ Βασιλείου, ὅς πού στὸ τέλος δὲν τοῦ ἀπόμεινε ἄλλο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἐξύπνησε ἀργά, καθὼς ἀνακλαδίζεταν στὸ κρεβάτι του, θυμήθηκε τὰ ὅσα εἶχε μοιράσει καὶ μετάνιωσε πολὺ.

Προσκάλεσε ἀμέσως τὸν Βεζύρη του καὶ νευριασμένος τοῦ ἔδωσε διαταγὴ νὰ στηθῶν ὡς τὸ μεσημέρι στὸν κήπο τοῦ παλατιοῦ εἰκοσι κρεμάλες.

Ὁ Βεζύρης, πού εἶχε τρέξει χαρούμενος, γιατί ἐνόμιζε πῶς θὰ τοῦ ἔλεγε νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ φερμάνια πού θὰ ἐπικύρωναν τὰ νυχτερινὰ δῶρα, ἀκούοντας γιὰ κρεμάλες τᾶχασε δὲν τοῦ ἔπεφτε ὅμως λόγος νὰ ρωτήσῃ τὸ Σουλτάνο τί τίς ἤθελε, καὶ τὸ φανέρωσε μόνον μετὰ μάτια του.

Ὁ Σουλτάνος πού κατάλαβε τὴν ἄφωνη ἐρώτησή, τὸν κοίταξε κατάματα καὶ τοῦ εἶπε καρπινιστά:

— Αὐτὲς τίς κρεμάλες τίς θέλω γιὰ ὅσους θὰ μοῦ θυμήσουν τίς χθεσινὸς-δραδυνὲς ὁμιλίες μου.

Ὁ Βεζύρης, πού εἶχε καλὸ μερίδιο ἀπὸ τὰ σουλτανικά μοιράσματα, τὸν ἐπροσκόνησε κι' ἔφυγε τρέμοντας, χωρὶς μιλιὰ.

Πηγαίνοντας νὰ κάνῃ τὴ διαταγὴ τοῦ Ἀφέντη του, εἰδοποίησε κιόλας ἐκείνους πού εἶχαν καθήσῃ στὸ σουλτανικὸ τραπέζι, τί τοὺς ἐπερίμενε. Ἔτσι, κανένας τοὺς δὲν ἐθύμισε ποτὲ στὸ Σουλτάνο τί τοῦ εἶχε χαρίσει, κι' αἱ κρεμάλες πού στηθήκανε γι' αὐτοὺς, ἔμειναν ἀχρείαστες.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΝΙΟΒΗΣ

Σὲ πέτρα ἡ θεϊκὴ Ὅρη
Τὴν εἶχε μεταβάλει
Μὰ ἡ Τέχνη τὴ ζωνάνεψε
Ἀπὸ μιὰ πέτρα πάλι.

(10^{ος} αἰώνας)

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΕΚΟΣ



Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ἀκολουθεῖ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Καίτη

Νίτσα

Καίτη, στή μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς κρύβει τὴν κούκλα τῆς. Μονολογεῖ.— Ὅ, τὴν κρύψω ἐδῶ δὲ καὶ θὰ πῶ στὴ Νίτσα: Ἄν ξέρεις τί μοῦ χάρισε ὁ Μπαμπᾶς;

Νίτσα, μπαίνει στὴ σκηνή, ἀπ' τὴν ἀντίθετη ἄκρη, τὴ στιγμή πού ἡ Καίτη κρύβει τὴν κούκλα τῆς. Μονολογεῖ.— Ὅ, τὴν κρύψω ἐδῶ καὶ θὰ πῶ στὴν Καίτη: Ἄν ξέρεις τί μοῦ χάρισε ὁ Μπαμπᾶς;

Καίτη, βλέπει ξαφνικὰ τὴ Νίτσα. — Μπᾶ! Ἐδῶ εἶσαι;

Νίτσα, ξαφνιασμένη. — Μπᾶ! Ἐδῶ εἶσαι;

Καίτη.— Τί ἔκανες ἐκεῖ;

Νίτσα.— Τί ἔκανες ἐκεῖ;

Καίτη.— Ἐγώ; Τίποτα.

Νίτσα.— Καὶ ἐγὼ τίποτα.

Καίτη, πλησιάζει τὴ Νίτσα.— Ἄν τὸ βρεῖς τί μοῦ ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς ἀπ' τὸ ταξίδι...

Νίτσα, πλησιάζει τὴν Καίτη.— Ἄν τὸ βρεῖς τί μοῦ ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς ἀπ' τὸ ταξίδι...

Καίτη, Νίτσα, ἡ κάθε μιὰ στρέφει τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ μονολογεῖ συγχρόνως μετὰ τὴν ἄλλη.— Ἀη! τί ἔκανα! Ἀφοῦ ὁ Μπαμπᾶς μου πῆγε ταξίδι μετὰ τὸν Μπαμπᾶ τῆς στὸ ἴδιο μέρος καὶ ἤρθαν τὴν ἴδια μέρα, θὰ ἔρει ὁ Μπαμπᾶς μου τί τῆς ἀγόρασε ὁ Μπαμπᾶς τῆς. Ἀη! Τί ἔκανα νὰ μὴ τὸν ρωτήσω, ἂη! (Στέκονται ἀντιμέτωπες, ἡ κάθε μιὰ στενοχωρημένη. Συλλογίζονται).

Καίτη, μετὰ λύπη.— Ἀη! Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τί σοῦ ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς σου...

Νίτσα, μετὰ λύπη.— Ἀη! Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τί σοῦ ἔφερε ὁ Μπαμπᾶς σου...

Καίτη, θριαμβευτικά.— Ἐμένα μοῦ ἔφερε μιὰ κούκλιτσα.

Νίτσα, θριαμβευτικά.— Καὶ μένα μοῦ ἔφερε μιὰ κούκλιτσα.

Καίτη.— Ἀη! Καὶ μένα μοῦ ἔφερε μιὰ κούκλιτσα.

Νίτσα.— Ἀη! Καὶ μένα μοῦ ἔφερε μιὰ κούκλιτσα.

Καίτη.— Ἐμένα ὅχι κούκλιτσα (μετὰ χειρονομία). Κούκλα!

Νίτσα.— Ἐμένα ὅχι κούκλιτσα (μετὰ χειρονομία). Κούκλα!

Νίτσα.— Καὶ μένα ὅχι κούκλιτσα, (μετὰ χειρονομία). Κούκλα.

Καίτη.— Μὰ ὅχι μιὰ συνειθισμένη κούκλα...

Νίτσα.— Καὶ μένα ὅχι μιὰ συνειθισμένη κούκλα...

Καίτη.— Ἡ δική μου ἔχει ξανθὰ μαλλιά, σὰν ἀληθινά.

Νίτσα.— Ἡ δική μου ἔχει ξανθὰ μαλλιά, σωστὰ ἀληθινά.

Καίτη, κάπως στενοχωρημένη. Μετὰ ἀπόφαση.— Ἐμένα κάτι μάτια μεγάλα γαλανὰ, πού κλείνουν καὶ ἀνοίγουν.

Νίτσα.— Καὶ μένα κάτι μάτια μεγάλα γαλανὰ πού κλείνουν καὶ ἀνοίγουν καὶ πάλι κλείνουν καὶ πάλι ἀνοίγουν.

Καίτη.— Ἐμένα ἓνα στοματάκι (μικρὴ παύση) μετὰ δοντάκια καὶ γλωσσίσσα.

Νίτσα.— Ἐμένα ἓνα στοματάκι μετὰ δοντάκια καὶ γλωσσίσσα καὶ μάλιστα μασσάει.

Καίτη, σιναχωριέται. Μικρὴ παύση. Ξαφνικά.— Ἐμένα κοιμάται.

Νίτσα.— Ἐμένα κοιμάται, βλέπει ὄνειρα καὶ ἔπειτα μοῦ τὰ λέει.

Καίτη, μετὰ θανάσιμό.— Ἀλήθεια! (Ἀργά). Γιὰ δεῖξέ μου τὴν, σὲ παρκαλῶ.

Νίτσα.— Ὅ, μοῦ δεῖξῃς καὶ σὺ τὴ δική σου;

Καίτη.— Ὅ, σοῦ τὴ δεῖξω.

Νίτσα.— Ἐ! Τότε καὶ γὼ θὰ σοῦ τὴ δεῖξω.

(Τρέχει ἡ Καίτη στὴ μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς. Ἡ Νίτσα τρέχει στὴν ἄλλη. Ἡ κάθε μιὰ παίρνει τὴν κούκλα τῆς).

Καίτη, κρατᾷ τὴν κούκλα στὰ χέρια, τὴν κοιτάζει. Μετὰ ἀπογοήτευση.— Ἀχ! Δὲν εἶναι ὅπως τὴν ἔλεγα.

Νίτσα, κρατᾷ τὴν κούκλα στὰ χέρια, τὴν κοιτάζει. Μετὰ ἀπογοήτευση.— Ἀχ! Δὲν εἶναι ὅπως τὴν ἔλεγα.

Καίτη, κρύβει τὴν κούκλα καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Νίτσας.

Νίτσα, κρύβει τὴν κούκλα καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης.

Καίτη.— Ἀχ! Καὶ μένα Νίτσα.

Νίτσα.— Ἀχ! Καὶ μένα Καίτη.

Καίτη.— Δὲν εἶναι ἡ κούκλιτσα μου ὅπως τὴν ἔλεγα.

Νίτσα.— Δὲν εἶναι ἡ κούκλιτσα μου ὅπως τὴν ἔλεγα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

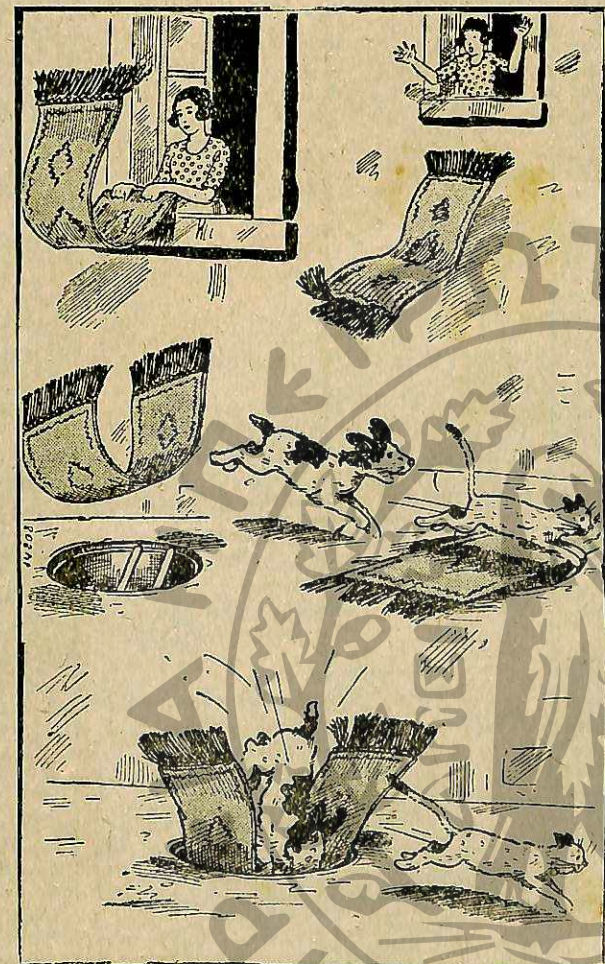
Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

ΤΟ ΧΑΛΙ ΚΙ' Η ΤΡΥΠΑ



Καίτη, στενοχωριέται.— Ἐμένα κάτι χεράκια μετὰ βραχιολάκια καὶ γαντάκια. Κάτι χεράκια πού πιάνουνε.

Νίτσα, θριαμβευτικά.— Ἐμένα κάτι ποδαράκια μετὰ καλτσάκια καὶ παπουτσάκια. Κάτι ποδαράκια πού περπατᾷ καὶ τρέχουνε.

Καίτη, ἀναστενάζει.— Ἐμένα φοράει ἓνα φουστάνι (συλλογίζεται) ἓνα φουστάνι... θυμάσαι στὸ βιβλίο μας, στὸ παραμῦθι πού ἡ βασιλοπούλα ἔχει ἓνα φουστάνι τὸν οὐρανὸ μετὰ τ' ἄστρα; Ἐ! Τέτοιο φουστάνι ἔχει ἡ κούκλα μου.

Νίτσα.— Θυμάσαι ἡ βασιλοπούλα πού ἔχει κι' ἓνα ἄλλο φουστάνι, τὴ γῆ μετὰ τὰ λουλούδια; Τέτοιο φουστάνι ἔχει ἡ κούκλα μου.

Καίτη, σιναχωριέται. Μικρὴ παύση. Ξαφνικά.— Ἐμένα κοιμάται.

Νίτσα.— Ἐμένα κοιμάται, βλέπει ὄνειρα καὶ ἔπειτα μοῦ τὰ λέει.

Καίτη, μετὰ θανάσιμό.— Ἀλήθεια! (Ἀργά). Γιὰ δεῖξέ μου τὴν, σὲ παρκαλῶ.

Νίτσα.— Ὅ, μοῦ δεῖξῃς καὶ σὺ τὴ δική σου;

Καίτη.— Ὅ, σοῦ τὴ δεῖξω.

Νίτσα.— Ἐ! Τότε καὶ γὼ θὰ σοῦ τὴ δεῖξω.

(Τρέχει ἡ Καίτη στὴ μιὰν ἄκρη τῆς σκηνῆς. Ἡ Νίτσα τρέχει στὴν ἄλλη. Ἡ κάθε μιὰ παίρνει τὴν κούκλα τῆς).

Καίτη, κρατᾷ τὴν κούκλα στὰ χέρια, τὴν κοιτάζει. Μετὰ ἀπογοήτευση.— Ἀχ! Δὲν εἶναι ὅπως τὴν ἔλεγα.

Νίτσα, κρατᾷ τὴν κούκλα στὰ χέρια, τὴν κοιτάζει. Μετὰ ἀπογοήτευση.— Ἀχ! Δὲν εἶναι ὅπως τὴν ἔλεγα.

Καίτη, κρύβει τὴν κούκλα καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Νίτσας.

Νίτσα, κρύβει τὴν κούκλα καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης.

Καίτη.— Ἀχ! Καὶ μένα Νίτσα.

Νίτσα.— Ἀχ! Καὶ μένα Καίτη.

Καίτη.— Δὲν εἶναι ἡ κούκλιτσα μου ὅπως τὴν ἔλεγα.

Νίτσα.— Δὲν εἶναι ἡ κούκλιτσα μου ὅπως τὴν ἔλεγα.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

Ἡ σειρά τῶν εἰκόνων δείχνει πῶς τὴν ἔπαθε ὁ σκύλος πού κυνηγοῦσε τὴ γάτα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὴ...

... ὡς ἐκ θαύματος.

